

det, Venstre lægger op til, hvis man siger, man vil have et EU-militær, som i den grad skal handle på egen hånd og ude af trit med det, NATO ønsker, og amerikanerne siger. Man skal ikke spørge, som fru Charlotte Antonsen meget fornemt får sagt, »en tilfældig mand i Nordamerika«. Er det så ikke lige præcis at lægge op til fremtidige konflikter?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har stor forståelse for engagementet, men jeg håber, man også kan overholde taletiderne. Værsgo, hr. Knud Erik Hansen.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes, det er lidt spændende, når fru Charlotte Antonsen inddrager Tjetjenien, og vi kan ikke være uenige om, at det er noget, vi skal tage afstand fra, det der sker derovre nu. Men tingene hænger jo sammen. Det, der er det foruroligende ved Tjetjenien og det, der sker i Rusland nu, er jo, at der faktisk er folkelig opbakning til det.

Noget af det hænger også sammen med noget af det, vi har lavet i Kosovo, hvor Rusland faktisk blev ydmyget af den militære styrke, vi satte ind. Og hvis vi fortsætter med at bruge militære kræfter, tror jeg at den folkelige opbakning i Rusland til sådan noget som Tjetjenien faktisk også vil blive styrket. Jeg synes, det er et eksempel på, at det er nødvendigt at agere på anden vis, for det er utrolig svært at styre de store kræfter, der er oppe imod os.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Pia Christmas-Møller, og så er vi tilbage til ordførerne.

Pia Christmas-Møller (KF):

Her på tærskelen til et nyt århundrede står Europa midt i en kolossal omstilling. Udviklingen går så hurtigt, at det kan være svært for mange at følge med. Ja, selv for de europæiske ledere kan det være svært at følge med.

Det Europa, vi kendte i 1980'erne, er totalt forvandlet i dag. I sidste måned fejrede vi 10-året for kommunismens sammenbrud og Berlinmurens fald. Siden er dagsordenen totalt ændret. Ja, selv det Europa, vi kendte i 1993, da vi stemte om Edinburghaftalen, er svært at genkende.

Vi har haft krige på vort eget kontinent. EU er blevet udvidet fra 12 til 15 lande, og her tid-

ligere i år optog NATO Polen, Ungarn og Tjekkiet i vores fælles forsvarsalliance.

Jo, der sker meget, og udviklingen går drønstærkt. Det helt store projekt, som aldrig må komme ud af fokus netop i disse år, er at få hele det delte Europa med den mulighed, der åbnede sig efter kommunismens kollaps og murens fald. Derfor er det, at udvidelsen med de nye ansøgerlande er altafgørende. Og netop den sag er for Det Konservative Folkeparti det helt centrale emne på den europæiske dagsorden.

Af samme grund må den kommende regeringskonference have løst de problemer, der ikke blev klaret i Amsterdam i 1997. Det vil med andre ord sige, at vi må have indrettet institutionerne, så de fortsat kan fungere effektivt og målrettet den dag, vi er endnu flere lande med omkring bordet. Det er, og det skal set med konservative øjne være den helt centrale opgave på regeringskonferencen.

Opgaven er ikke at finde på alle mulige mere eller mindre luftige projekter, som kun vil være til glæde for nogle få overivrige føderalister i Kommissionen.

Det er tilfredsstillende, at meget nu tyder på, at der er stemning for at give de resterende ansøgerlande forhandlingsstatus. Det er videre ad den vej, vi skal, og der skal effektivitet i forhandlingerne.

Men den europæiske udvikling stiller også uhyre store krav til omstilling og nytænkning på en række andre områder. Vi ser i øjeblikket, hvordan vore europæiske venner er i fuld gang med at bygge et nyt sikkerhedspolitisk hus ikke mindst inspireret af de dystre erfaringer fra Balkan, hvor den europæiske magtesløshed alt for længe blev udstillet.

Først da USA greb ind i Bosnien i 1995, fik man etableret en våbenhvile, og uden USA's store indsats af mandskab og militær havde NATO aldrig kunnet gennemføre sine luftbombardementer i Serbien i foråret i år. Europa mangler simpelt hen evnen til at tage vare på vores egen sikkerhed, og derfor mangler vi også muligheden for at pleje vore egne interesser her på vores eget kontinent.

Når det er sagt, er det for Det Konservative Folkeparti vigtigt at fastslå, at den nye udvikling på dette område ikke på nogen måde må svække NATO eller løsne de forsvars- og sikkerhedspolitiske bånd over Atlanten. NATO er, og NATO skal fortsat være krumtappen i det